

Mester Györgyi

Dallamos kirándulás

Az iskola csengője aznap is eljátszotta Vivaldi fülbemászó, csodálatos dallamát, mint minden tanítási nap kezdetén, amióta beköszöntött a tavasz. **Az erdei iskolában** ezen a napon azonban senki sem figyelt a csengő dallamára, mert más miatt volt nagy az izgalom. Mindenki örült és felszabadult volt, ma ugyanis nem tanórát tart a szigorú **Mackó tanár úr**, hanem erdei sétára viszi kis nebulóit azért, hogy megismerjék egymás lakóhelyét és az ehető erdei növényeket.

Amikor azonban már indulásra készen állt a kis csoport, mely egy medvebocsból, nyuszi- gyerekből, mókusból, őzgidából, hollófiókából és egy csintalan, folyton rosszkodó rókakölyökből állt, Mackó tanár úr bejelentett egy fontos dolgot. Igaz, hogy a séta kötetlen, menetközben is eldönthetik, merre mennek tovább, az erdő mely szegletét látogatják meg, azonban a részvételnek van egy feltétele: minden tanulónak legalább egy mondókát el kell mondania, vagy dalt el kell énekelnie a kirándulás során, mert aki nem teszi, az a későbbi sétákból kimarad. Büntetésből nem mehet velük.

Ezután el is indultak. A kezdeti szomorkodást, hogy mégis csak lesz feladatuk, „leckéjük” az úton, hamarosan felváltotta a jókedv. Valaki még *Ravel* „*Boleró*”-ját is elkezdte dúdolni, hogy frissebben, ütemesebben tudjanak lépkedni a fülbemászó dallam ritmusára.

Séta közben nézelődtek, élvezték a tiszta erdei levegőt, többüknek eszébe jutott *Bach* „*Air*” című alkotása, de momentán nem tudtak vele mit kezdeni. Így csak bámészkodtak, ismerkedtek a növényekkel, a termésekkel, s igyekeztek megjegyezni, hogy néz ki a jó gomba, melyik bogyó ehető, és melyik virágot, hajtást nem szabad semmiképpen megkóstolni, mert elrontaná a gyomrukat. Az égbék színben pompázó kedves kis harangvirág, külsejét tekintve, mindnyájuknak *Delibes* „*Lakmé*” csengettyúáriáját juttatta az eszébe, de persze előadni egyiküknek sem volt kellő bátorsága.

A fák alatt kacskaringózó ösvény egy tóhoz vezette el őket. Mókusban azonnal felöltött, megelőzhetné társait, ha valamilyen „vizes” dal jutna az eszébe, vagy mondjuk, el tudná dúdolni *Schubert* „*Pisztráng*” című művét. Közben azonban - szerencsére - rájött, hogy a pisztráng nem is tóban él, hanem a hegyi patakokban, azon kívül az ő hangja sem a legideálisabb, így letett a dologról, és „átengedte” másnak a dalkezdés lehetőségét.

A vízben mindeközben feltűnt három gólya. Közömbösen, fél lábon ácsorogtak a sekély vízben. Piros volt a hosszú csőrük, meg a fél lábuk is. A közömbös arckifejezéssel a kíváncsiságukat akarták leplezni, mert igazából nagyon is szerették volna megtudni, hogy vajon miért jött a kis csoport a tóhoz. Csak nem akarják elcsenni előlük a békákat, meg az apró halakat?!

De a kisiskolások egyike sem akart belegázolni a vízbe. Amint ott álldogáltak a parton és bámulták a gólyákat, amelyeket eddig még csak a magasban szállva láttak, a legbátrabb közülük, a medvebocs egyszer csak rázendített:

*Gólya, gólya gilice
Mitől véres a lábad
Török gyerek elvágta
Magyar gyerek gyógyítja
Sípbal, dobbal, nádi hegedűvel.*

Mackó tanár úr megdicsérte a kis bocsot, hogy jó példát mutatott a többieknek. A csíntalan rókakölyök azonban nem tudta megállni, hogy ne cukkolja meg a dalnokot, amikor odasúgta neki:

- Ugye nem gondolod, hogy attól piros a lába, mert elvágta? - A bocs mérgesen vágott vissza, hogy:
- Na, majd meglátjuk, te mit fogsz énekelni?

Ekkor váratlanul őzike kiáltott fel:

- Nézzétek, eddig észre se vettük, egy kis kacsa is van a tóban! Körbe-körbe úszkál, időnként még a víz alá is lebukik. Vajon mit kereshet? Olyan tanácstalannak látszik, csak nem tévedt el?

Azzal már rá is zendített:

*Kis kacsa úszik fekete tóba'
Anyjához készül Lengyelországba
Síkos a talpa, magos a sarka
Fordulj ki, fordulj ki, szép arany alma.*

Mackó tanár úr nagyon meg volt elégedve, élvezettel hallgatta volna tovább is a dalt, mivel őzikeének szép, vékony hangja van, nem olyan mély, dörmögő, mint az övé.

Miután kigyönyörködték magukat a tóban, és kicsit bele is pancsoltak, indultak tovább.

Fejük fölött a levegőben körbe-körbe keringtek a lepkék és a méhecskék, eszükbe juttatva *Puccini* „Zümmögő kórusát”.

Egyszer csak Mackó tanár úr észrevette, hogy nyuszika nincs közöttük, eltűnt. Megállította a csapatot, és alaposan körbekémlt. A szemfüles rókakölyök hirtelen elrikkantotta magát: nézzétek, ott van, megy befelé az erdőbe! Aztán már éneklő hangon utána is kiabált:

- *Hová mégy te kis nyulacska?*

Nyulacska meg dallamos hangon visszakiabált:

- *Ingyom-bingyom tálibe, tutálibe málibe, az erdőbe.*

A kíváncsi rókakölyök persze nem tudta megállni, hogy tovább ne kérdezősködjön:

- *Minek mész te az erdőbe?*

Mire nyuszika így felelt:

- *Ingyom-bingyom tálibe, Tutálibe málibe, vesszőcskéért.*

Erre már Mackó tanár úr is elnevette magát. Megdicsérte mindkét tanítványát, de legfőképp a haszontalan rókakölyköt, hogy milyen ügyesen feltalálta magát, és már teljesítette is az aznapra kirótt iskolai feladatot, hiszen önszántából dalra fakadt.

A dalpárbaj csak azért nem folytatódott tovább, mivel nyuszika közben talált egy megfelelő vesszőcskét, amelyre felakasztotta a hátizsákját, majd a botot a vállára vette. Úgy akart kinézni, mint egy igazi turista.

Mackó tanár úr indulást vezényelt a csapatnak, és folytatták a túrát.

Az erdő sűrűjét zöld, zsenge füvel borított tisztás váltotta fel. Letelepedtek, hogy egy kicsit szusszanjanak. Pihenés közben körbenézelődtek. A tisztást kis fák állták körbe. Egyikre szederinda tekeredett, a másikon vadszőlő piroslott. Mivel mókuska nem csak a magokat szereti, hanem a gyümölcsöket is, így nem tudta megállni, hogy bele ne kóstoljon a vadszőlőbe.

- *Köpd ki de gyorsan, az még éretlen!* – korholta a mindenre odafigyelő Mackó tanár úr. - *Mert meggondolatlan voltál, most rajtad a sor, hogy dalolj valamit nekünk.*

Mókuska rázendített:

*Érik a szőlő, hajlik a vessző
Bodor a levele
Két szegély legény szántani menne
De nincsen kenyere...*

Itt azonban elakadt, nem tudta folytatni. Ránézett a vöröslő vadszőlőre és így folytatta: ha nagyobb lenne ez a gyümölcs, lehetne akár ringlószilva is, és a torkából már elő is tört a következő dallam:

*Hull a szilva a fáról, most jövök a tanyáról
Ej haaj, ruca ruca, kukorica derce.
Egyik ága lehajlott...*

Ekkor azonban – szerencsére – Mackó tanár úr közbeavatkozott, mivel mókusnak tudottan nem a legkellemesebb a hangja.

A csapat nevetgélve, vidáman folytatta az útját. Rövid gyaloglás, meg egy kis kaptató után, hármas útelágazáshoz érkeztek.

Hollónak – nem tehet róla szegény – de köztudottan nagyon darabos, károgó a hangja. Úgy gondolta, a többieket megkímélendő, ő éneklés nélkül oldja meg a leckét, nem dalol, de elmond egy mondókát:

*Ecc, pecc kimehetsz
Holnapután bejöhetsz
Cérnára cinegére
Ugorj cica az egérre, fuss!*

Amelyik útelágazásra a „fuss” jutott, úgy gondolta, arra kellene tovább folytatni a sétájukat. Szerencsére, Mackó tanár úr nem engedte, mert - mondóka ide, mondóka oda -, bizony estére se értek volna haza, ha a holló által „kiszámolt” útirányt választják.

Jócskán elfáradtak. De nem ám csak ők, mintha velük együtt a napocska is elfáradt volna, és egyre gyengébben süttött, majd elbűjt néhány apró báránfelhő háta mögé.

Ekkor mindenki meglepetésére, Mackó tanár úr kezdte el a maga dörmögő hangján:

Süss fel nap

*Fényes nap
Kertek alatt a ludaim – kis csapatom tagjai –
Mefagynak.*

És láss csodát! Napocska egyszeriben kikukucsált a felhők mögül, és már vissza se bújt a rejtékébe. Fényes, melengető sugaraival hazáig kísérte a vidám kis csapatot.

Mackó tanár úr a jól sikerült nap eseményeitől maga is megvidámodva cammogott hazafelé. A barlangjuk kapujában elébe szaladt legkisebb fia, a páréves medvebocs, és legnagyobb meglepetésére, a következőképpen hozta tudomására nagy bánatát:

*Fáj a kutyám bal lába,
Megütötte a szalmába.
Ördög vigye a szalmáját,
Mért bántotta kutyám lábát.*

Mackó tanár úr ámulatát látva azonban nyomban elnevette magát, és meg is magyarázta dalban előadott panaszát. Erdő szerte híre ment Mackó tanár úr „dallamos, mondókás kirándulásának”, és azért úgy gondolta, az énekkel megtréfálja édesapját.

Mackó tanár úr éppen meg akarta dicsérni a kis bocsot, amikor eszébe jutott, hogy nincs is kutyájuk.

A szép nap ezzel véget is ért. Leszállt az est, és a levegő megtelt *Beethoven* „Holdfény” szonátájának megejtő dallamával...